

Αλεξάνδρα Αθανασιάδη

Θραύσματα

9 Σεπτεμβρίου – 18 Οκτωβρίου, 2017

Πόρος

Η Μνήμη αντιπαλεύει την Φθορά. Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη προσπαθεί να εισαγάγει Όρια στην φθορά, να ανατρέψει το καταλυτικό έργο του χρόνου και της λήθης. Συνθέτει τα θραύσματα, συνενώνει τα αποτυπώματα, υποβάλλει κλιμακωτά, κάποτε και ανεπαίσθητα, τα απορρέοντα συναισθήματα.

Η Έκθεση αυτή παρουσιάζει για πρώτη φορά έργα νέα, δυσδιάστατα, πάνω σε χαρτί. Πρόκειται για αποτυπώματα, "ίχνη" από προγενέστερα γλυπτά. Με αυτή την παράλληλη γραφή, η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη επιδιώκει μια εικαστική συνεχή συνομιλία ανάμεσα στα υλικά της Τέχνης της και ανάμεσα στις φάσεις του χρόνου.

Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη εστιάζει στο αποσπασματικό, στο θραύσμα. Η φθορά της ύλης προμηθεύει τα υλικά: ένα κομμάτι σπασμένο αλλοιωμένο ξύλο, ένα απομονωμένο τμήμα από ένα αρχαίο άγαλμα, ένα φθαρμένο χαρτί, το τυχαίο αποτύπωμα ενός παλαιότερου έργου. Από αυτά τα στοιχεία, κατάλοιπα ή σπαράγματα συχνά τυχαία, προκύπτουν οι καλλιτεχνικές δημιουργίες – δηλαδή, με τον ίδιο τρόπο που λειτουργεί η ανθρώπινη μνήμη· αποσπασματικά και επιλεκτικά. Τα υλικά δημιουργούν στρώσεις και επιστρώσεις, όπως οι φάσεις και οι αναμνήσεις του ανθρώπινου βίου. Η καλλιτεχνική δημιουργία είναι συχνά απόρροια του τυχαίου – κάποτε και του ατυχήματος. Γι' αυτό και τα έργα της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη λειτουργούν ως αφετηρίες συνειρμών, τόσο για την ίδια όσο και για τον θεατή.

CITRONNE

Άλογα και θώρακες, δύο ενότητες, αποτελούν την βασική θεματική της έκθεσης. Η συνύπαρξη αυτή παραπέμπει, σχεδόν υποχρεωτικά, σε ένα διαχρονικό ηρωικό στοιχείο. Από τα βάθη της Αρχαιότητας, από την Μυθολογία και την Ιστορία, από το έπος ως το δημοτικό τραγούδι ανιχνεύεται ο ρόλος και η συμβολική του αλόγου: ο φτερωτός Πήγασος, ο Δούρειος Ίππος, τα ομηρικά-καβαφικά θεόσταλτα άλογα του Αχιλλέως, το άλογο του Διγενή Ακρίτα· αλλά και οι παραστάσεις του Παρθενώνα και το τραγικό άλογο της Guernica. Συμπολεμιστής, συνοδοιπόρος, αρωγός και στήριγμα του ανθρώπου, το άλογο εκφράζει την αρμονία σώματος και φρονήματος. Ο ρόλος του υπενθυμίζει, επίσης, τα ανθρώπινα όρια: επιταχύνει τις κινήσεις, επεκτείνει τις δυνάμεις, ενισχύει την ενέργεια, ώστε ο άνθρωπος να υπερβαίνει το απόγειο των φυσικών δυνατοτήτων του –να μετριάξει το φθαρτό της ύπαρξής του. Στα έργα της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη αποτυπώνεται όλη η διαδρομή, κοινή ή παράλληλη, η συνύπαρξη ανθρώπου και αλόγου. Μέσα σε αυτή την ιστορική συνέχεια βρίσκει θέση και το ξύλινο αλογάκι, το παιχνίδι των παιδικών μας χρόνων, αγαπημένος σύντροφος στην φυγή και την φαντασία, είσοδος στον κόσμο των ηρώων, των παραμυθιών και των θαυμάτων.

Οι θώρακες είναι το δεύτερο στοιχείο το οποίο ανασύρει από την Ιστορία η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη. Μέρος καθοριστικό του αμυντικού οπλισμού της Αρχαιότητας και του Μεσαίωνα, ο θώρακας καλύπτει και προστατεύει τα ζωτικά όργανα του σώματος, με επίκεντρο φυσικά την καρδιά. Στις απεικονίσεις αυτές, σε χαρτί ή σε μέταλλο, επισημαίνεται εμφαντικά το αδυσώπητο πέρασμα του χρόνου, η φθορά, η αναπόφευκτη κατάληξη. Η μοίρα αυτή, το τέλος δεν περιορίζεται στο υλικό της κατασκευής. Αφορά, κυρίως, την λειτουργία και τον ρόλο του θώρακα, καθώς κάποια στιγμή, την κρίσιμη, νομοτελειακά αποτυγχάνει να εξασφαλίσει την άμυνα, να αποτρέψει το μοιραίο. Το ανθρώπινο σώμα είναι τρωτό και ευάλωτο· καμιά “θωράκιση”, καμιά ενίσχυση εξωτερική δεν το προστατεύει εσαεί. Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη κυριαρχείται από αυτή την μελαγχολική διαπίστωση η οποία, άλλωστε, διακρίνεται καθαρά στην σταδιακή εξέλιξη-μεταμόρφωση του θώρακα: η συνήθης μουσειακή παράσταση, ο κλειστός και αδιαπέραστος θώρακας, “ανοίγει”, αφήνοντας έκθετη και απροστάτευτη την θνητή ανθρώπινη ζωή.

Αυτή είναι και η βασική ιδέα στο σύνολο των έργων που εκτίθενται. Το εξωτερικό περίβλημα, το κέλυφος, σχέδιο ή γλυπτό, καλύπτει και περικλείει μια οντότητα φθαρτή και ευάλωτη, προσωπική,

φορτισμένη. Σε αυτή την κρυμμένη διάσταση, στο εσωτερικό στοιχείο που, ως παρουσία, ξεπερνά τα όρια του γλυπτού, επικεντρώνεται η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη.

CITRONNE